

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Sjette Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030263159152.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Jo altid meer' oc meer vort Legem' oc fem Sinde,
En Kraft forsvæcked døer, en ny opholder Liifvet,
Da hâr Gud Munden skabt oc os til Ophold gifvet,
At den giengifve skal hves Mafven os fra-tærer,
Hves Alderdommen svag oc Bugen os forderrer.
Ret som det grønne-træ, naar det sin Kraft udskyder,
I Knoppe, Blade, Fruct, ny Kraft igien det nyder,
Formedelst roodens dyd: Saa hâr vi rood i Munde,
Hvorved vi holdis op, den stund vi tære kunde.
Gud satte Munden der, som Næsen kunde prøfve,
Ved Lucten Mad oc Drik, som vi til Liifs behøfve.
Oc Øjne kunde see oc kænd' i Mund-bid mange,
Aniis fra Hunde Kex oc fra en Aal, en Slange.
Oc Tungen liigesaa (der værdig er at priise.)
Sin Ordeel ved sin Smag, udgifver paa vor Spiise.
De Tænders dobbelt rad, staae fast i kæfte-grunde,
Som et ret fast Stackeet, betienlig os i Munde,
Oc (som en Mølle-steen kand Korn til Meelet male)
Forknuser os vor Mad til Maugen ned ad dale.
Oc fordi Tænder bloot ej skulde skæmme meere,
Vort Ansict skønt end det til Ziirlighed staffeere,
Da de betæckis vel med røde rander tvende
Saa snart de Aabnis lidt, seis hviiden Tand der inde.
O Mund, du eene hâr de gamle Fædre samled,
Der for-tiids uden Skik i Skov oc Mark omtramlid',
I Hul, i Klippen Steil oc paa de høje Bierge,
Hvor de foruden Lov oc Skik sig kunde berge,
At de nu som et Liif, en Stad hoos anden bygge
Med Lov, med Fred, med Skik, besidde Landet trygge.
O Mund det skeer ved dig at mange Folk U-lærde,
Nu stiige højt med Kunst, oc er' al Ære værde:
Den Svage styrker du, du gjør i Nød oc Smerte,
Stoormodigt, u-forsagt, det aller-blødist' Hierte:
Ved dig afviske vi de mange sylte Taare:
Du stiller mangan Krig, oc dæmper Fejden svaare,